

fået fra ministeren, de papirer, som jeg har fået fra ministeren med hensyn til tilladelse og dokumentation for tilladelsen til den 5-årige dispensation.

Ministeren siger, at der bliver nedlagt 40 stykker vildt med bue og pil. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det er korrekt ifølge den rapport, der ligger fra Danmarks Miljøundersøgelser. Er det et korrekt tal? Det gendrives af indberetningerne fra Dansk Bueskytteforening, og det er det tal, som ministeren kommer med her.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ministeren oplyste tal på, hvor mange stykker råvildt der nedlægges om året, og jeg må gå ud fra, at de tal er korrekte, når de kommer fra ministeren himself, men er det ikke meget mere interessant, er det ikke meget mere vigtigt, er det ikke meget mere afgørende at spørge ministeren, om han ved, hvor mange stykker råvildt der anskydnes? Altså hvad forstås ved nedlæggelse? Er det ét skud, og så er dyret dødt?

Det kan vel så være interessant nok at vide; det vil formentlig ikke give dyret nogen særlig lidelse. Men det vil jo anskydningen, der ikke omgående eller måske slet ikke i et længere livsforløb for det pågældende stykke vildt fører til, at dyret er nedlagt. Kender ministeren tal på det? Der findes jo nogle rapporter i ministerens regi om fugle, der findes vist også . . . undskyld, hr. formand, jeg glemte klokken. Tak. Jeg har vist gjort mig klar.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Ja, jeg kan bekræfte, at de tal, jeg nævnte, altså 40 til 50, er det antal om året, der bliver nedlagt med bue og pil. Når vi siger 100.000 nedlagt i alt, så er det dem, der bliver indberettet som jagtbytte, eller hvordan man nu vil stille det op, men det er klart, at der er mange flere, som bliver ramt.

Imidlertid gøres der et stort arbejde i Danmark af frivillige, som har særligt uddannede hunde, og hvor de på helt frivilligt grundlag kommer ud med de såkaldte schweishunde og hjælper jægerne med at finde frem til anskudt større vildt. Derfor er det mit indtryk, at der også inde i de 100.000 er et betydeligt antal anskudte, men altså i nogle tilfælde dyr, der har levet i mange timer, inden de dør.

Jeg må for at fuldstændiggøre billedet sige, at ud over dem, som bliver ramt af skydevåben og andre jagtvåben, bliver i tusindvis – jeg siger

det lige til fru Aase D. Madsen – i tusindvis af stykker vildt ramt af trafikanter hvert år og ofte under ret så barske vilkår naturligvis. Det er ikke noget, man kan laste trafikanterne for; jeg siger bare, at alt dette skal ses i forhold til hinanden.

Her drejer det sig altså om 40 til 50 i forhold til 100.000, der bliver dræbt, plus det antal, der bliver anskudt, og som man ikke fanger ved hjælp af schweishunde, plus det store antal, som kommer til skade i trafikken. Og endelig skal det jo understreges, at kravene til buejægerne er fantastisk skrappe.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Der må jo være stor forskel på det, der sker i trafikken, og som da sandelig også er sørgeligt, og det, der sker ved jagt. Der er vel ingen ordentlig trafikant, som kører fra et stykke vildt, som man har væltet og såret uden at sørge for, at det hurtigst muligt bliver aflivet. Det samme er jo ikke rigtig muligt for jægeren, hvis dyret fortsætter sit løb hen over marken eller ud i skoven.

Men jeg konstaterer altså med noget af et chok, at ministeren siger: Mange flere end de 100.000 bliver ramt. Senere bliver der sagt et betydeligt antal anskudte. Så vidt jeg erindrer, er antallet af anskudte fugle, der flyver hen over vore hoveder i vort lille område, op imod 200.000.

Jeg skal senere i debatten komme tilbage til den sag, men jeg har altså nu fået ministerens bekræftelse på, at mange flere end 100.000 bliver ramt ved jagt, og et betydeligt antal bliver anskudt.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det var igen med hensyn til ministerens anskydningsrate. Som hr. Melchior sagde, er den meget, meget voldsom ved konventionel jagt med bøsse, men jeg kan fortælle, at professor Peter Sandøe, formand for Det Dyreetiske Råd, siger, at anskydningsraterne ved buejagt i gennemsnit er tre gang så store som ved jagt med skydevåben. Endvidere er træfsikkerheden ringe, og vildtet er i live i meget længere tid.

Ligeegyldigt hvad antallet er, vil jeg bede ministeren om at sige, om det, der er gjort ved at give buen prioritet som almindeligt jagtvåben, så ikke er en statsanerkendt form for dyremis-handling ved en tre gange så stor anskydnings-